

lig de i Kommissionen siddende Jernbane-embedsmænd have tilraadet. Det Forslag, som her fremsættes, gaar ud paa en gennemsnitlig Forhøjelse med omtrent 25 pCt., og saaledes at Rabatten for Kort til samtlige Stationer af længere Gyldighed end en Maaned ikke maa overstige $\frac{1}{3}$ af den for Maanedskort fastsatte Betaling. Denne Forhøjelse anser jeg ikke for urimelig, men paa den anden Side er jeg meget betænkelig ved at gaa højere. Naar det tages i Betragtning, at Betalingen for Personbefordringen overhovedet sættes op, tør jeg tro, at en Forhøjelse som den, her er Tale om for Abonnementskortene, ikke vil være mere, end at vi tør gaa dertil. Hvad Taksterne for Godsbefordring angaar, har jeg fulgt Kommissionens Forslag; det er i det væsentlige en Forhøjelse med omtrent $\frac{1}{9}$. For Frimærkepakker er der en Forhøjelse nu af $\frac{1}{4}$, for Befordring af levende Dyr med omtrent $\frac{1}{8}$. Dernæst er der optaget lignende Regler som de af Kommissionens Flertal foreslaaede med Hensyn til Tilstaaelse af Fribefordring. Jeg er ganske enig i den Opfattelse, som er kommen stærkt til Orde i Kommissionsbetænkningen, at Fribefordringen paa Statsbanerne har taget et alt for urimeligt stort Opsving, og jeg er enig i, at der her bør ske en væsentlig Indskrænkning. Paa nogle Punkter ere Reglerne formede noget anderledes end af Kommissionen foreslaaet, men Tendensen, Retningen deri er den samme. Den hele Indtægt, der ved denne Lov skulde kunne ventes at tilflyde Statskassen nd over den nuværende, vil, som jeg før nævnte, blive omtrent 2 Mill. Kroner.

Jeg kommer derefter til Forslaget om Portotaksterne. Ogsaa dette Spørgsmaal har været fremme her i Folketinget i Fjor, og det er berørt i den Betænkning, der blev afgiven af det af Folketinget nedsatte Udvalg, der behandlede Spørgsmaalet om Postvæsenets Lønningsforhold. Det er blevet mig ganske klart ved at gennemarbejde dette Spørgsmaal, at der her kun er een Takstforhøjelse, som vil kunne give noget klækkeligt Udbytte for Statskassen, og det er en Forhøjelse af den almindelige Brevporto. Der er intet andet, som vilde tælle i finansiel Henseende. Det drejer sig da om at forhøje Portoen for almindelige Breve fra 8 Øre til 10 Øre. Som jeg sagde før, er det kedeligt at skulle foretage en saadan Forhøjelse, men paa den anden Side tror jeg dog, at man kan forsvare at gøre det. Den almindelige Brevporto vil derved blive den samme her i Landet, som

den er f. Eks. i Sverige og Norge, men tillige maa det fremhæves, at Portoen, selv med denne Forhøjelse, faktisk alligevel vil være usædvanlig billig, idet Vægtgrænsen for almindelige Breve hos os er højere end næsten i ethvert andet Land. Kun i Svejts har man som hos os en Vægtgrænse af 50 Kvint. I de fleste andre Lande er Vægtgrænsen 3 Kvint eller 15 Gram, saaledes som den er for Breve til Udlandet. Samtidig med at den almindelige Brevporto foreslaas sat til 10 Øre i Stedet for 8 Øre, bliver Portoen for lokale Breve at sætte op fra 4 Øre til 5 Øre. For Brevkort, Tryksager og lignende foreslaas det at lade Portoen være uforandret. Nogen Nedsættelse foreslaas for Pengebreve og mindre vægtige Pakkesager af Grunde, som man vil finde udviklede i Motiverne, og som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. For Postanvisninger foreslaas en lille Forhøjelse og ligeledes for Aviser, idet Omdelingen af Aviser, som udviklet i Motiverne, for Tiden giver Postvæsenet et ikke ringe Tab. Derimod foreslaas det at bibeholde Rabatten paa Frimærker, hvilket af mange Grunde er at anbefale. Hele den Indtægtsforøgelse, der kan paaregnes ved disse Forandringer, forudsat at der ingen Nedgang bliver i Korrespondancen, er 1,280,000 Kr.

Medens baade Statsbanerne og Postvæsenet saaledes foreslaas at skulle give forøgede Bidrag til Finanserne, gælder det samme ikke om Toldvæsenet. Jeg har foreslaaet en Forbedring af Toldvæsenets Lønninger, men jeg har ikke foreslaaet noget, som her kan give en Indtægt, der kunde opveje Udgiftsforøgelsen. Forslag om en ny Toldlov foreligger ikke. Men jeg vil ikke undlade at benytte denne Lejlighed til at sige, at det i høj Grad beskæftiger mig at søge at faa Udgifterne ned, og uden at kunne udtale mig nærmere derom i Øjeblikket, da Overvejelserne ikke ere tilendebragte, kan jeg sige, at jeg haaber, at det skal lykkes at reducere de forskellige Udgifter ved Opkrævning dels af Tolden og dels af de direkte Skatter saa meget, at der forventelig skal komme fuldt Vederlag til Statskassen for den Forhøjelse af Udgifterne, som Forbedringen af Lønningerne vil medføre. Men derpaa skal jeg, som sagt, ikke gaa nærmere ind her. Derimod foreslaar jeg yderligere at søge en Forøgelse af Statskassens Indtægter gennem en Udvidelse af Klasselotteriet. Loddernes Antal blev i 1869 fastsat til 50,000, og det er efterhaanden blevet forøget, senest ved Finansloven for 1896